

מהתיקנה הדרך היומית

בס"ד | פנינים מתוך שיעורי הדף היומי של הרה"ג אברהם ישעיהו קובלסקי שליט"א

יומא דהילולא קדישא

ליומא דהילולא של מרן הרבי הקדוש רבי יוסף מאיר בעל ה'אמרי יוסף' מספינקא זצוק"ל בנו של הרה"ק רבי שמואל צבי זצוק"ל נסתלק ו' אייר (תרס"ט)

לחסיד אחד ושמו ר' מיכל היתה בת בוגרת, והשתדך עמה בקשרי שדוכין עם בעל הבית חשוב, והתחייב ליתן שני אלפים זהובים לנדוניה, כי בעת גמר השידוך הוא היה איש עתיר נכסין ועשיר גדול. אולם לאחר ההתקשרות נהפך עליו הגלגל, ולא היה לאל ידו לסלק הנדוניה שהתחייב ליתן. הוא דחה את החתונה מיום ומחודש לחודש, בתקותו שהש"ת יעזור לו בנתיים, וההצלחה תאיר לו מחדש, אמנם תקותו נכזבה. המחותן דחקו לסלק הנדוניה ולהגביל זמן החתונה, ואיים שאם לא, הוא ינתק מוסרות השידוכין.

אשתו הציקה לו יום יום, מדוע לא יפציר ברבו האמרי יוסף מספינקא, שישפיע לו איזה ישועה. ר' מיכל שמע לקול אשתו, ונסע אל הרבי פעם אחר פעם, והרבה לשפוך תחינתו לפניו, והרבי הביטיח לו שישועתו קרובה לבא.

עברו ימים אחדים, ומחותנו שלח לו התנאים בחזרה, והגביל לו זמן לסלק הנדוניה עד שלושים יום, ובאם לאו השידוך יתבטל מאליו! תיכף נסע ר' מיכל במרירות לבו אל הרבי ובקול בכי אמר, שהפעם הוא לא יסתפק בהבטחה לבד, הפעם הוא צריך ישועה של ממש.

אמר לו הרבי, אדרבה אמור נא אתה באיזה ענין אוכל להושיעך. השיב ר' מיכל והציע, שהרבי יגלה לו איזה מספרים יזכה בלוטו הקרוב. הרבי אמר לו שלשה מספרים. ר' מיכל רשם את המספרים בפנקס שבאמתחתו ויצא החוצה. באותו רגע קראו הרבי שיבא בחזרה לחדרו, וצוה עליו למחוק מספר אחד ולכתוב במקומו מספר אחר, ויעש ר' מיכל כאשר פקד עליו רבו.

משם הוא הלך ישר למפעל הפיס, ושילם שני זהובים עבור קניית פתקא אחת ורשם את שלשה המספרים שאמר הרבי, וחיכה בכליון עינים על יום ההגרלה של הלוטו. בבוא יום הגורל, יצאו כל השלשה מספרים 'הראשונים' שאמר לו הרבי. ויהי כראותו את המספרים נשאר נבוכ ברעיוניו, ונכנס בנפש מרה אל הרבי וישאלהו, מדוע פקד עליו למחוק מספר אחד, הלא עתה אני רואה בחוש שהרבי ידע איזה מספרים יצאו בגורל, ואם כן למה פקד עלי למחוק מספר אחד ומדוע הרבי משטה בי.

ענה לו הרבי דברים הנכנסים אל הלב: רציתי רק להראותך שגם בזמננו יכולים הצדיקים לפעול ישועות, כדי שלא תפול מאמונתך. אבל היות שאין דרכינו בכך, צייתני אותך למחוק אחד המספרים, וכעת סע לבינתך לשלום, ותאמין בי כי כבר נושעת.

ר' מיכל שראה כי רוח ה' אמת בפי הרבי, נסע באמונה שלימה ובלב בטוח לביתו. בבואו הביתה הקדימה אשתו לשאלו האם פעל איזה ישועה אצל הרבי, והשיב לה בקוצר אמרים, כי בעז"ה באה לו הישועה. בתוך כך אמרה לו אשתו, כי הגוי שכנינו בעל נכסים הידוע, שאל אותי כמה פעמים אם כבר חזרת לבינתך כי יש לו להמתיק סוד עמך בענין גדול, האלך וקראתי לו? ואמדם לה, לכו קראי אותו שיבוא לביתנו. הגוי הגיע תיכף ומיד, וכנס עם ר' מיכל לחדר לפניו מחזר, וסיפר לו שאשתו שהיתה עד עתה עקרת הבית, נהיתה פתאום לשיכורה, ולא יוכל להסתיר מעותיו מפניה לבל תאבדם בשכרותה, לכן הוא מבקש ממנו שיקבל מאתו סך חמשת אלפים, והלך לדרכו.

ר' מיכל היה עייף מדרכו והלך לישן. כשעוד לא האיר השחר, באו פתאום בני ביתו של הגוי והקיצו את ר' מיכל שיתן להם יין שרף, כי אביהם הגוי נעדר פתאום בלילה וכאשר שכב לא הוסיף לקום. אז ראה ר' מיכל בחוש גודל קדושת רבו, שמקודם רצה להחזיק לבו באמונתו, וכאשר האמין באמונה שלימה, באה לו תיכף הישועה הגדולה.

הישועה שלא כדרך הטבע אצל מרן הבבא סאלי זצוק"ל

החלטה טובה, ועושים מעשה טוב, הצדיק פונה לבורא עולם ומבקש שבזכות הקבלה יושע, בבחינת צדיק גזור והקב"ה מקיים.

(מתוך הפתיחה לשיעור - נזיר דף ג' - ד' שבט (תשפ"ג))

למה החשיב מרן רבי איסר זלמן קושיא שהוא טעות מעיקרא

השבוע בדף היומי (סוטה דף כח.) כתוב לשון 'שלא להוציא לעז'. לשון הזה כתוב גם לגבי יחוס בשידוכים (ב"מ פד.). נספר סיפור נפלא על מרן הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצוק"ל בעל אבן האזל. פעם באמצע השיעור בישיבת עץ חיים, שם הוא היה הראש ישיבה, באמצע הקאך - רתיחה דאורייתא, התערב איזה בחור ושאל קושיא. מרן רבי איסר זלמן התעבק בקושיא ואמר, ס'אזי מוֹרָאִיִּג שְׁוֹעֵר - אכן קשה מאד, ולכן צריכים להגיד יסוד אחר בסוגיא.

אחרי השיעור ניגש הגאון רבי מתתיהו דיוויס לראש ישיבה ושאל, וְאֵס אִיז גְּעֵשְׁעָהָן? - מה יפועס אָ קוּשְׁיָא בְּכָלָּ? - מה היה פה, וכי זה קושיא בכלל? הלא קושיא זו טעות הוא מעיקרא.

ענה לו מרן רבי איסר זלמן, מִיִּין קִינְד אִיךְ הָאב גְּעוּסְט - ידעתי בני ידעתי שזה טעות מעיקרא, אך למה החשבתי את הקושיא, כי התבוננתי מה יום מיומיים שהבחור שואל היום, הרי מעוררו הוא לא שאל שום דבר באמצע השיעור. אך הבחנתי במשך השיעור שמסתובב בישיבה עִפְעֵס אָ פְּרַעַמְדֵּר מְעֵנְטֵש - אדם זר, אז תליתי, שבטח דיברו לו שידוך עם הבחור הזה עבור הבת שלו, והוא בא לישיבה לראות את הבחור הזה. והנה אם הוא יראה שאני דוחה בקש את הקושיא של הבחור, הוא לא ירצה לקחת אותו לחתן, בגלל זה החשבתי מאד את הקושיא, כדי 'שלא להוציא לעז' על הבחור, רק להיפך, להחשיב מאד את הבחור בעיני המחותר.

(מתוך הפתיחה לשיעור - במחזור הקודם סוטה דף כז - כ"ו (ססלו תשע"ו))

האדם הנכה זרק את הקביים לרצפה והתחיל ללכת כאחד האדם

השבוע בדף היומי (סוטה כז.) נלמד בסייעתא דשמיא, את הפסוק והעמיד הכהן וגו' לפני ה'.

מבואר שם בגמרא שאם הבעל היה חוגר או גידם לא היה משקה. נספר סיפור נורא על הצדיק המלובן מרן הבבא סאלי זצוק"ל, מצמיח ישועות ומלומד בניסים. וכך סיפר שאר בשרי הקרוב הגאון המשפיע רבי נחום כהן שליט"א:

הגעתי לבית של הבבא סאלי, וראיתי שם שמחה והתרגשות עצומה לאחר נס שקרה במקום.

שאלתי, וְאֵס אִיז גְּעֵשְׁעָהָן? - מה קרה? אמרו לי, פספסת, בוא תראה, הקביים מונחים על הרצפה!

וסיפרו לי, שיהודי שלא היה יכול ללכת על הרגלים, הגיע למרן הבבא סאלי, וישב על כסא גלגלים בבית הרב. רבינו הבבא סאלי הסתכל עליו ושאל אותו, מה אתה רוצה? ענה אותו אדם, אני רוצה שהרב יברך אותי ברפואה שלימה, לצערי אני לא יכול ללכת על הרגלים. שאל אותו הבבא סאלי, אתה שומר שבת? הוא ענה 'לא'. אמר לו מרן הבבא סאלי, אם תשמור שבת יהיה

לך רפואה לרגלים! הן אדם שאתך, צעקו לו כל האנשים מסביב, תבטיח לרב, הרי הרב מבטיח לך רפואה שלימה.

באותו רגע קיבל אותו אדם על עצמו ואמר: "אני מבטיח לשמור שבת". אמר לו הבבא סאלי, קום ולך! הן אדם רצה לקחת את הקביים ולהתחיל ללכת, אמר לו הבבא סאלי, לא לא, לא לקחת את הקביים, תשאיר אותם. אותו אדם קם והתחיל ללכת כאחד האדם, והוא צרח בצעקות "אני הולך!" "אני הולך!" רבי נחום מסיים את סיפורו: אני ראיתי את הקביים שלו מונחים על הרצפה.

מה עשה האדם הנכה, הוא קיבל על עצמו לשמור שבת כהלכתה, ורבינו הבבא סאלי פנה לבורא עולם ואמר, רבונו של עולם, הוא לוקח על עצמו שמירת שבת, תן לו רפואה שלימה, אם עד עתה היה הולך בצער, מעתה ילך בריוח, וכלשון הפסוק והעמיד הכהן לפני ה', כשמקבלים

צדיק
גזור
והקב"ה
מקיים

